

1884-08-26

AFSENDER

Joakim Skovgaard

MODTAGER

Wilhelmine Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Civita d' Antino

Omtalte personer:

H.C. Aggersborg

Viggo Johansen

Joakim Skovgaard

Wilhelmine Skovgaard

Kristian Zahrtmann

Arkivplacering:

Mappe 17 nr. 04

DOKUMENTINDHOLD

Lykønskingsbrev til Vilhelmine Skovgaard.

Joakim Skovgaard længes efter at tage til Sora, men da der meldes om kolera-udbrud i Napoli, tør han ikke tage afsted.

I begyndelsen af brevet har Joakim Skovgaard lavet en tegning af kvinder, der bærer hø. Nogle karle stikker hovedet ind under høstakkene og prøver at kysse pigerne.

TRANSSKRIFTION

Mappe 17

Brev nr 4

Civita d'Antino 26. August

Kjære Faster! Det er i god tid, at jeg begynder at ønske Dig til lykke, men jeg kan jo forny lykønskningen nogle gange, da jeg sikkert skriver dette brev på flere datoer. Jeg trøster mig med, at en god ting, kan ikke siges for tit (er det sådan det hedder? jeg er lige ved at glemme mine danske lærdomme) og så går jeg nu frisk på med min hjærteligste lykønsning til Din fødseldag, håbende at Du må få megen glæde af det kommende år, og at vi må få den gensidige glæde, inden der er gået for lang tid af det, -2-

at mødes glæde, og siden få en hyggelig vinter sammen. Det er måske noget egenkærligt, at ønske sådan, men det er jo langt fra det eneste jeg ønsker Dig, nej gid Du må få fuldt op af alt muligt godt. Idag regner det, med andre ord, det er en tillægsgdag til min Italiensrejse, for arbejdet går lidet eller intet frem sådan en dag, nej det er nok nærmest to dårligvejrssomre jeg har været hernede, da efter hvad Zahrtmann siger. Jeg skulde ud at male på det lille billede jeg har tegnet for i dette brev, men det bliver nok ikke til meget idag. Kan Du begribe, hvad det forestiller. Det er høstpiger, som bærer korn hjem, og karle, som søger at stikke hovedet

-3-

ind under sæden og kysse dem; sådan körer vi nu korn til huse her. Den 27de. Her er jeg igen, Og idag har vi godt vejr, strålende klart. Det er egentlig löjerligt nok, at jeg i sådan lyspragt og skönhed kan gå og længes efter november hjemme, men jeg gör det, og det af alle kræfter. Igår var her carabinieri her oppe, for vi har en kedelig historie i byen. For en tid siden solgtes en del jord, som havde tilhört kirken, den köptes af nogle velhavere her i byen. Tidligere havde jorden været forpagtet bort til flere bönder, som nu tabte denne deres indtægt, og da de anså salg af kirkens jord for ulovlig lagde de sag an mod köberne. Forleden tabte de sagen,

men morgenen efter opdagedes det, at næsten alle træerne på den del af den købte jord, som tilhører Felice di Rocco, vare hugget om om natten. Det er en styk gærning, skaden anslås til 1000 frank, men hvis det er forpagterne som har gjort det, er de for uvidende til at begribe hvor galt de har båret sig ad. Fire af dem har været i fængsel, men er nu atter løsladte, (i dag er det den 30te) jeg så dem föres herfra med sammenbundne hænder. Så styk sagen er, har det dog været interessant at opleve den. Det vider hvordan italienerne er og tænker; at de ikke har nogen dygtig opdagelsesbetjænt her på egnen, er da tydeligt nok

-4-

for elles vilde de jo snart komme efter om det var de stakkels forpagtere som havde gjort det, eller en anden, som havde gemt sin hævn til et belejligt øjeblik. Felicie di Rocco beklager jeg meget, men nogen rar mand er han vist ikke. 2den September. Ja meget har jeg ikke at skrive om, dagene går så såre ens, er det solskin så arbejder vi for at blive færdige, er det dårligt vejr læser vi lidt, skriver lidt, går en tur, eller gör hvad vi kan finde på. Men enten det er solskin eller gråvejr, så længes jeg efter Viggo og hans Frue og Danmark med samt alt det kjære [?robba] der. Jeg havde tænkt at tage til Sora i morgen, men så kom aviserne og meldte om stærkere kolera i Napoli, og folk ymter om et tilfælde nærmere Sora, hvilket jeg for resten ikke tror på men nu ser jeg dog tiden an heroppe lidt endnu. Det er en gruelig kedelig usikkerhed at leve i, sådan at have det ene ben og sin halve sjæl i Sora er noget mattende. Har onkel¹ modtaget et brev fra mig, hvor jeg beder ham sende mig 800

Frank med posten, da jeg ikke kan tage til nogen by at hæve på kreditivet. Har han ikke fået mit brev, så er det vel bedst at adressere det hertil, Civita d'Antino, Provincia di Aquila, Italien Signor Pittore og tydeligt navn. Jeg beder også om en underretning på et andet brev om at pengene er sendt. Nu kniber det nok med pladsen kjære Faster til hilsnerne og den kraftigste lykønskning.

|Lev vel Din hengivne Joakim Skovgaard. Zahrtmann sender en ærbødig lykønskning.|

¹ H.C. Aggersborg ydede økonomisk støtte til Joakim Skovgaard på hans udlandsrejse.

Pavia del'Antino 26 August 1884.

Kjære Fæster! Det er i god tid, at jeg begynder
at ønske Dig til lykke, men jeg kan jo forny lykønsk-
ningen nogle gange, da jeg sikkert skriver dette
brev på flere datoer. Jeg trøster mig med, at en god
ting kan ikke siges for tit (er det sådan det hedder?
Jeg er lige ved at glemme mine danske lærdomme),
og så går jeg nu friskt på med min hjerteligste
lykønskning til din fødselsdag, håbende at du må
få megen glæde af det kommende år, og at vi må få
den gamle glæde, inden der er gået for lang tid af det,

Lev vel, Din hengivne Jonkim Skovgaard

Johannessen skriver en sød og lykkelig
brev

at mødes glæde, og siden få en hyggelig vinter sammen.
Det er måske meget egenskabsligt, at ønske sådan, men det
er jo langt fra det eneste, jeg ønsker Dig, nej gid da med få
fuldt og afalt muligt godt. I dag regner det, med andre
ord, det er en tillægsdag til min Stalkensbrejs, for ar-
bejdet går lidet eller intet frem sådan en dag, nej det
er nok nærmest to dailigvejrs-tæppe jeg har været
her inde, da efter hvad Johannessen siger, jeg skulde
ud at male på det lille billede, jeg har tegnet for vatter
brev, men det bliver nok ikke til meget idag. Kan da
begribe, hvad det forestiller. Det er høsttjager, som bær-
er korn hjem, og karle, som søger at stikke hovedet

ind under sæden og kysse dem, sådan kører vi nu korn
til huse her. Den 2de. Her er jeg igen, og idag har vi godt
vejr, strålende klart. Det er egentlig Løjerligt nok,
at jeg i sådan lyspragt og skønhed kan gå og længe
efter november hjemme, men jeg gjør det, og det af alle
kræfter. Igar var her carabinieri her oppe, for vi har
enkelig historie i byen. For en tid siden solgtes en
del jord, som havde tilhørt kirken, den købtes af nogle
velhavere her i byen. Tidligere havde jorden været forpagtet
bort til flere bønder, som nu tabte denne deres indtægt,
og da de anså salg af kirkens jord for ulovlig, lagde
de sagen mod Køberne. Forleden tabte de sagen, men
morgenen efter opdagedes det, at næsten alle træerne
på den del af den købte jord, som tilhører Felice di Roco,
var hugget om om natten. Det er en styk gerning, skaden
anslås til 1000 franke, men hvis det er forpagterne som har
gjort det, er de for uvidende til at begribe hvor galt de
har gjort sig ud. Firis af dem har været i fængsel, men er nu
atter løsladte, (idag er det den 30te) jeg så dem først herfra
med sammenbundne hænder. Så styk sagen er, har det
dog været interessant at opleve den, det viser hvordan
italienerne er og tænker, at de ikke har nogen dybt
opdagelsesbetjent her på egnen, er da tydeligt nok

for allens vilde de jo snart komme efter om det var de
stakkels forpagtere som havde gjort det, eller en anden, som
havde givet sin hevn til et beljligt øjeblik. Felice di Rocco
beklager jeg meget, men nogen rar mand er han vist ikke.

2den September. Ja meget har jeg ikke at skrive om, da-
gene går så stille end, er det solskin så arbejder vi
for at blive færdigt, er det dårligt vejr læser vi lidt,
skriver lidt, går en tur, eller gjør hvad vi kan finde
på. Men enten det er solskin eller gråvejr, så lægger
jeg efter Ligge og hans Træ, og Danmark med samt
alt det kjære robba der. Jeg havde tænkt at tage
til Lora i morgen, men så kom avisene og meldte
om stærkere kolera i Napoli, og folk ymte om et
tilfælde nærmere Lora, hvilket jeg for resten ikke
tror på, men nu ser jeg dog tiden an her oppe lidt
endnu. Det er en gruelig kedelig usikkerhed at leve
i, siden at have det ene ben og sin halve sjæl i
Lora, er noget mentende. Har Onkel modtaget et
brev fra mig, hvor jeg beder ham sende mig 800 Frank
med posten, da jeg ikke kan tage til nogen by at have på
kreditkort. Har han ikke fået mit brev, så er det vel bedst
at adressere det her til, *Porto d'Antino, Provincia di Appella*
Pignori Pittore og tydeligt navn. Jeg beder også *Italien*
om censuretning på et andet brev, om at pengene er sendt. Nu skriver det
note med pladsen *separat* Taster til *Wilhelms* og den kraftige te-lykens *venning*